

- 3) Skutki rozporządzenia wykonawczego nr 689/2013 zostają utrzymane w mocy do dnia wejścia w życie nowego aktu, który ma zastąpić to rozporządzenie.
- 4) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 211 z 13.6.2016.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 14 września 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Dioikitiko Protodikeio Thessalonikis – Grecja) – Ovidiu-Mihaita Petrea/Ypourgou Esoterikon kai Dioikitikis Anasygrotisis

(Sprawa C-184/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2004/38/WE — Dyrektywa 2008/115/WE — Prawo do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich — Pobyt obywatela państwa członkowskiego na terytorium innego państwa członkowskiego pomimo zakazu ponownego wjazdu na terytorium tego państwa — Zgodność z prawem decyzji o cofnięciu zaświadczenia o rejestracji oraz decyzji o wydaleniu z terytorium — Możliwość powołania się na zarzut niezgodności z prawem wcześniejszej decyzji — Obowiązek tłumaczenia)

(2017/C 382/23)

Język postępowania: grecki

Sąd odsyłający

Dioikitiko Protodikeio Thessalonikis

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ovidiu-Mihaita Petrea

Strona pozwana: Ypourgou Esoterikon kai Dioikitikis Anasygrotisis

Sentencja

- 1) Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniająca rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylająca dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG, ani zasada ochrony uzasadnionych oczekiwań nie stoją na przeszkodzie temu, aby państwo członkowskie, po pierwsze, uchyliło zaświadczenie błędnie wydane obywatelowi Unii, który nadal podlegał zakazowi ponownego wjazdu na terytorium, a po drugie, wydało w stosunku do niego decyzję o wydaleniu uzasadnioną samym tylko ustaleniem, że zakaz ponownego wjazdu na terytorium w dalszym ciągu obowiązuje.
- 2) Dyrektywa 2004/38 oraz dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich, nie stoją na przeszkodzie temu, aby decyzja nakazująca powrót obywatela Unii Europejskiej – taka jak ta rozpatrywana w postępowaniu głównym – została wydana przez te same władze i zgodnie z tą samą procedurą co decyzja nakazująca powrót nielegalnie przebywającego obywatela państwa trzeciego, która przewidziana jest w art. 6 ust. 1 dyrektywy 2008/115, jeżeli stosowane są środki transpozycji dyrektywy 2004/38, które byłyby bardziej korzystne dla rzeczonoego obywatela Unii.
- 3) Zasada skuteczności nie stoi na przeszkodzie praktyce sądowej, zgodnie z którą obywatel państwa członkowskiego, którego dotyczy decyzja nakazująca powrót w takich okolicznościach jak te w postępowaniu głównym, nie może na poparcie skargi skierowanej przeciwko tej decyzji powoływać się na zarzut niezgodności z prawem decyzji o zakazie ponownego wjazdu na terytorium, która została wcześniej wydana względem tego obywatela, jeżeli zainteresowany dysponował rzeczywistą możliwością zakwestionowania w odpowiednim czasie tej wcześniejszej decyzji w świetle przepisów dyrektywy 2004/38.

- 4) Artykuł 30 dyrektywy 2004/38 zobowiązuje państwa członkowskie do podjęcia wszelkich środków niezbędnych do tego, aby zainteresowany zrozumiał treść i skutki tej decyzji wydanej na podstawie art. 27 ust. 1 tej dyrektywy, ale nie wymaga on, aby zainteresowany był powiadamiany o tej decyzji w języku, który rozumie lub co do którego można w uzasadniony sposób przypuszczać, że jest dla niego zrozumiały, w sytuacji gdy nie złożył on stosownego wniosku.

⁽¹⁾ Dz.U. C 211 z 13.6.2016.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 20 września 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Oradea – Rumunia) – Ruxandra Paula Andriciuc i in./ Banca Românească SA

(Sprawa C-186/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Ochrona konsumentów — Dyrektywa 93/13/EWG — Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich — Artykuł 3 ust. 1 i art. 4 ust. 2 — Ocena nieuczciwego charakteru warunków umownych — Umowa kredytowa zawarta w walucie obcej — Ryzyko kursowe w całości obciążające konsumenta — Znacząca nierównowaga wynikających z umowy praw i obowiązków stron — Moment, w którym należy oceniać znaczącą nierównowagę — Warunki „wyrażone prostym i zrozumiałym językiem” — Poziom informacji, który musi zostać zapewniony przez bank)

(2017/C 382/24)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Oradea

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ruxandra Paula Andriciuc i in.

Strona pozwana: Banca Românească SA

Sentencja

- 1) Artykuł 4 ust. 2 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „głównego przedmiotu umowy” w rozumieniu tego przepisu obejmuje warunek umowny, taki jak ten rozpatrywany w postępowaniu głównym, ujęty w umowie o kredyt w walucie obcej, który nie był indywidualnie negocjowany i na mocy którego kredyt należy spłacić w tej samej walucie obcej co waluta, w której został on zaciągnięty, w wypadku gdy warunek ten określa podstawowe świadczenie charakteryzujące tę umowę. W konsekwencji warunku tego nie można uznać za nieuczciwy, o ile jest on wyrażony prostym i zrozumiałym językiem.
- 2) Artykuł 4 ust. 2 dyrektywy 93/13 należy interpretować w ten sposób, że wymóg wyrażenia warunku umownego prostym i zrozumiałym językiem oznacza, że w wypadku umów kredytowych instytucje finansowe muszą zapewnić kredytobiorcom informacje wystarczające do podjęcia przez nich świadomych i rozważnych decyzji. W tym względzie wymóg ów oznacza, że warunek dotyczący spłaty kredytu w tej samej walucie obcej co waluta, w której kredyt został zaciągnięty, musi zostać rozumiany przez konsumenta zarówno w aspekcie formalnym i gramatycznym, jak i w odniesieniu do jego konkretnego zakresu, tak aby właściwie poinformowany oraz dostatecznie uważny i rozsądny przeciętny konsument mógł nie tylko dowiedzieć się o możliwości wzrostu lub spadku wartości waluty obcej, w której kredyt został zaciągnięty, ale również oszacować – potencjalnie istotne – konsekwencje ekonomiczne takiego warunku dla swoich zobowiązań finansowych. Do sądu krajowego należy dokonanie niezbędnych ustaleń w tym zakresie.